

kan dog fornuftigvis ikke forlange, at en Mand, hvis Arbejdsevne er nedsat paa Grund af hans kroniske Sygdom, skal yde et større Kontingent til sin Sygekasse end en Mand, der ikke er angrebet af en saadan Sygdom; man maatte da gaa den Vej at sætte Tilskuddet fra Staten og Kommunen meget betydeligt op, meget højere op end til det i Lovforslaget fastsatte Beløb. Det er i hvert Fald min Anskuelse om den Sag. Men jeg tror overhovedet, man kun kan løse det Spørgsmaal ad den anden Vej, jeg omtalte, nemlig Forsørgelsesvejen — selvfølgelig uden at dette burde komme de kronisk syge til Skade paa deres gode Navn og Rygte, om jeg saa maa sige; de skulde altsaa have Lægehjælp og Sygehjælp uden Fattighjælps Virkning. Jeg maa meget beklage, at den højtærede Indenrigsminister i Lovforslaget ikke har optaget to i Betænkningen omtalte Forslag, nemlig Forslaget om Statsstøtte til Sygehjælp til Personer med kronisk Sygdom og Forslag om Forandring af § 63 i Loven om det offentlige Fattigvæsen. Jeg synes, at disse to Forslag danner saa nødvendige Supplementer til Lovforslagets Bestemmelser, at det væsentligste med Hensyn til at yde de kronisk syge en virkningsfuld Hjælp kommer til at mangle, hvis de ikke bliver optagne.

I det store og hele kan jeg altsaa med Glæde hilse, at vi har faaet denne Sag til Behandling. Dog melder der sig Tvivl hos mig om, hvorvidt man ikke burde være gaaet mere grundigt til Værks i det Udvalg, som har behandlet denne Sag, om der ikke var en hel Mængde nye Spørgsmaal, som man burde have taget op til Overvejelse og Drøftelse, f. Eks. Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt at have alle disse smaa Kasser, Fagkasser, stedlige Kasser o. s. v., og om Tidspunktet ikke nu kunde være kommet til at faa en Stats-Sygeforsikring, saaledes at vi slog alle Kasserne sammen til een. Naar det viser sig, at Flertallet af den danske Befolkning saa gerne vil optages i en Sygekasse og har saa stor Interesse for Sygeforsikringen, som Tilfældet er, og naar Bevægelsen stadig vokser, saa vilde Risikoen og ligeledes Administrationsudgifterne være meget mindre, naar man ikke havde det store Antal af Sygekasser, men een stor Stats-Sygeforsikringsanstalt. Burde

man ikke have omordnet Forsikringsorganerne saadan, at man fik større Kasser, Amtskasser eller maaske en Landskasse, i Stedet for alle disse forskellige Smaakasser med deres Bestyrelser og ret store Administrationsudgifter?

Der er andre Forhold, som kunde være tagne op til Overvejelse. Vi sidder nu i den snart berømte Invaliditetskommission, jeg husker ikke i Øjeblikket paa hvilket Aar, men vi har i alt Fald siddet over de ti Aar, og vi har der blandt andet drøftet Muligheden af en Folkeforsikring for hele Landet og Muligheden for en Forsikring for kronisk syge o. s. v. Den Tanke har da uvilkaarligt meldt sig, om man ikke netop i Sygekasserne havde Midlet, hvorigennem man samtidig med at give midlertidig Hjælp tillige kunde give permanent Hjælp i Tilfælde af kronisk Sygdom, om man ikke kunde bruge Sygekasserne som Organ for en Invaliditetsforsikring, naturligvis under Forudsætning af, at Stat og Kommune gav langt større Tilskud end nu. Dette Spørgsmaal burde være taget op til Løsning af det Udvalg, som har haft hele denne Sag til Behandling. Det er jo nemlig en ganske overordentlig stor og vigtig Sag, og den Lov, der nu bliver vedtaget, vil antagelig komme til at gælde for et længere Aaremaal, saaledes at det gælder om nu at faa det bedst mulige Resultat.

Dermed skal jeg foreløbig slutte. Jeg antager, at Lovforslaget bliver henvist til Behandling af et Udvalg, og i saa Tilfælde vil der jo være Mulighed for, at enkelte Ting kan blive rettet. Selv om jeg erkender, at det i mange Henseender betyder et Fremskridt, tror jeg dog, der paa forskellige Punkter kan være Trang til Forbedringer.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Det næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

Mødet hævet Kl. 4⁵.